

BARBERÀ pàg 10
El consistori es planteja la gestió directa de l'Escola de Música

CERDANYOLA pàg 7
L'actriu Abril Zamora anima tothom a "ser qui és" al pregó de la Festa Major del Roser

líniavallès ^{11 anys}

cerdanyola · barberà · ripollet Maig 2024 · Núm. 128 · liniavalles.cat

Dissenyen a Cerdanyola el monorraïl autònom del Caire

L'empresa Sener, amb seu al Sincrotró, idea una xarxa de 96 quilòmetres i 35 estacions, la més llarga del món pàg 7

Foto: Ajuntament de Ripollet

RIPOLLET pàg 11
Dos anys reciclant millor amb el Ripollet Aporta, tot i les queixes veïnals

A FONTS pàgs 8 i 9
Racisme immobiliari: sense pis pel color de pell

Adeu a la soledat

Àpats a Ripollet per fer companyia a la gent gran pàg 11

El PSC, sense rival a la comarca el 12M

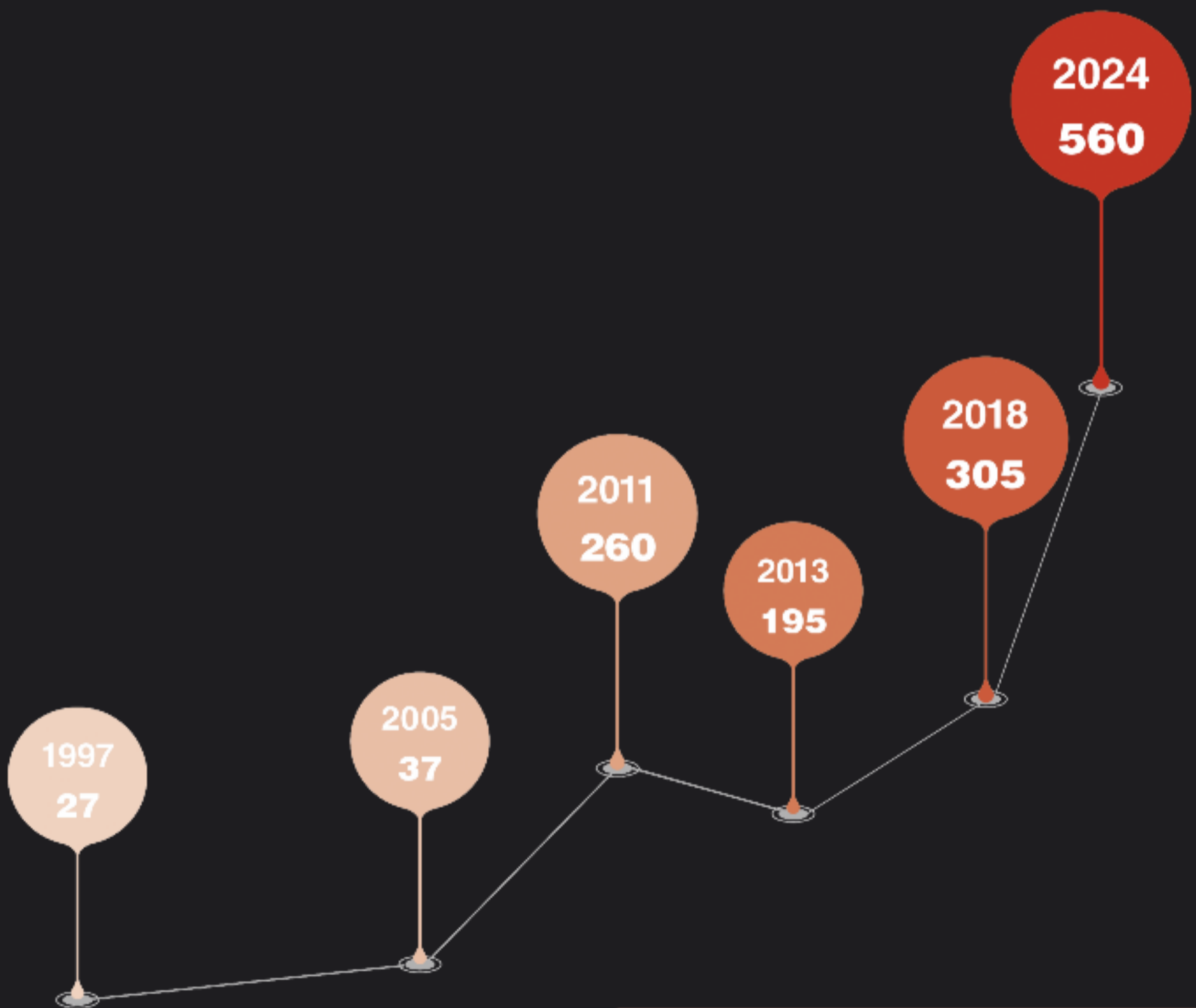
Passejada dels socialistes a Cerdanyola, Barberà i Ripollet, on obtenen suports superiors al 35% dels vots pàg 3

associació
de mitjans
d'informació
i comunicació

amic

*“Mitjans de proximitat,
periodisme de confiança”*

Més de 560 mitjans associats

Tenyits de vermell

» El PSC arrasa a la comarca el 12M i, en especial, a ciutats com Cerdanyola, Barberà i Ripollet
 » En els tres municipis destaca la pèrdua de vots d'ERC i el creixement de la dreta, sobretot del PP

Olga García
 V. OCCIDENTAL

Cerdanyola, Barberà i Ripollet són, tots tres, municipis de tradició socialista, i així es reafirmava en aquestes eleccions al Parlament de Catalunya, celebrades el 12 de maig. A les tres poblacions, el PSC arrasava amb resultats històrics, permetent al partit de Salvador Illa guanyar per primera vegada en vots i escons. En concret, aconseguia un 28% dels vots i 42 escons, per sobre de Junts+ i ERC, segona i la tercera força amb 35 i 20 escons, seguits del PP, Vox, Comuns Sumar, la CUP i Aliança Catalana.

Mentrestant, el 12M a la comarca deixava un panorama molt similar al de la resta de Catalunya: el PP va ser el partit que més va créixer respecte de les darreres eleccions del 2021, seguit de la llista d'Illa i de la de Carles Puigdemont, i ERC va ser el que més va decreixer, seguit de la CUP i els comuns. Amb tot, els resultats de cada municipi tenen unes particularitats pròpies que val la pena repassar.

12M A Cerdanyola

A Cerdanyola, la jornada electoral no deixava sorpreses. Com era d'esperar, el PSC sortia reforçat com el partit amb més suports, aconseguint un 35% dels vots, un resultat cinc punts per sobre del qual els socialistes aconseguien el 2021. "Gràcies, Cerdanyola, Illa President", deia a les xarxes l'alcalde de la ciutat, Carlos Cordón, celebrant que amb aquest 35% dels sufragis el PSC doblava els resultats de la segona i tercera força, Junts+ i ERC.

Per la seva banda, el partit de Carles Puigdemont aconseguia el 14% dels suports, millorant dos

D'esquerra a dreta, moments de la campanya del PSC Cerdanyola, Ripollet i Barberà, amb els batlles al centre. Fotos: Carlos Cordón, PSC Ripollet i PSC Barberà

punts el resultat del 2021, però seguit de ben a prop dels republicans, amb un 13% dels vots. Malgrat la poca diferència entre ambdós partits, ERC se situava com la força que més suports perdia a la ciutat, empitjorant els resultats sis punts.

Pel que fa a la resta dels partits, el PP se situava com la quarta força, amb un 12% dels vots, vuit punts més que el 2021. Mentrestant, Vox es mantenia com la cinquena força amb un 8% dels suports, seguit de Comuns Sumar, amb un 8% i empitjorant resultats dos punts; la CUP, amb un 4% i reculant resultats també dos punts, i d'Aliança Catalana, amb un 2% dels vots. Ciutadans, per la seva banda, s'estimava i passava de ser la sisena força a ser la desena, amb menys d'un 1% dels vots.

Cal destacar que, en comparació amb el 2021, a Cerdanyola ha perdut força el bloc independentista que, tot i sumar més que el bloc de la dreta es-

panyolista, veu com PP i Vox li han retallat distàncies.

BARBERÀ, SOCIALISTA

A Barberà, la victòria del PSC també va ser aclaparadora. En concret, obtenia el 39% dels vots, quatre punts més que el 2021, molt lluny de la segona força més votada que, en aquest cas, no va ser Junts+ sinó el PP.

La formació d'Alejandro Fernández aconseguia el seu resultat més dolç a la ciutat, amb un 14% dels vots, incrementant els seus suports en gairebé 10 punts. Es tracta d'un resultat especialment bo per al partit, que va ser molt celebrat des del PP Barberà. "Pugem més que ningú", recalaven a les xarxes.

En tercera posició, ERC aconseguia el 12% dels vots, un resultat sis punts per sota del 2021, però per damunt de Vox, que amb l'11% es quedava a uns dos-cents vots dels republicans. El partit d'ultradreta, en contra del que passava a Catalunya, se

situava per davant de Junts+, cinquena força, amb un 8% dels sufragis, un punt i mig més que el 2021. En sisè lloc, els comuns perdien més de dos punts i es quedaven amb el 7%, mentre la CUP i Aliança Catalana es quedaven amb el 2% i l'1% dels vots, per damunt de Ciutadans, que baixava gairebé vuit punts.

En aquest cas, la ciutadania donava més suport als partits de la dreta espanyolista que, en el seu conjunt, han superat en vots els partits independentistes.

VICTÒRIA AMPLA A RIPOLLET

A Ripollet també triomfava el socialisme, amb un 38% dels vots i doblant, de llarg, el resultat de la segona força, ERC. Tot i que els republicans es mantenien en la mateixa posició que en les darreres eleccions, perdien suports, amb un 12% dels sufragis. És un resultat cinc punts per sota del que aconseguien el 2021, que els deixava a tan sols 37 vots de la tercera força, Vox, que

també aconseguia un 12% dels sufragis.

El de Ripollet, per tant, es tracta d'un cas destacat, en ser un dels pocs municipis catalans on el partit verd es col·locava per davant del PP, que obtenia un 12% dels vots, després de créixer vuit punts respecte del 2021. També és destacat el cas de Junts+, que mentre a Catalunya quedava com la segona força, a Ripollet se situava com la cinquena, amb un 9% dels suports i uns resultats molt similars als de les darreres eleccions. En sisè lloc, Comuns Sumar aconseguia un 8% dels vots, tres punts menys que el 2021, la CUP un 3% dels suports, un punt menys que el 2021, i Aliança Catalana un 2%.

Com a Barberà, després d'aquestes eleccions el bloc de dretes espanyolistes creix per davant del bloc independentista, al contrari del que passava el 2021, quan l'independentisme s'imposava, de llarg, a la ciutat.

Rep l'actualitat
 i les notícies
 d'última hora
 de **líniavallès**
 Cerdanyola • Barberà • Ripollet

Estrenem
 canal de
 WhatsApp

Segueix-nos!

La lupa

Bèsties i bestieses de ciutat

per Víctor Porres

Foto: Aj. de Barcelona

A Barcelona, homes i dones a part, hi ha molts tipus d'animals. A perill que un biòleg m'esterilitzi a la força per una micció fora de test, jo diria que es podrien classificar en quatre grups: domèstics clàssics, domèstics exòtics, salvatges lliures i salvatges en captivitat.

I, dins de cada grup, hi ha tanta varietat de bèsties com opinions respecte al lloc que ocupen o que haurien d'ocupar els animals en un hàbitat com és el de la gran ciutat. A alguns els molesten els gossos que van deixant rastres fecals per la vorera, a d'altres els amoïna que els porcs senglars es rebel·lin i acabin fent-se els amos d'aquesta immensa granja urbana, i n'hi ha que es preocupen pel benestar dels coloms i les rates, als quals consideren criatures injustament estigmatitzades i discriminades.

Jo, que soc de poble, em faig un embolic, perquè acabo confonent els animals domèstics amb els salvatges i, fins i tot, amb els comestibles. De petit, a casa vam tenir els típics animals de companyia: gats, gossos i canaris, i també cuidàvem amb propòsits culinaris conills, gallines, ànecs, guatles i fins i tot coloms. Però un dia em van regalar un ratolí blanc d'aquells que no paraven de xisclar a les parades de la Rambla i em va esclatar el cap, perquè no sabia si era una broma o realment em volien afalagar amb una nova mascota que, si no fos pel color del pèl, s'assemblava molt a aquelles bestioles que caçàvem amb trames al magatzem.

Em va consolar pensar que, si Susanita tenia un ratolí, jo també tenia dret a gaudir de la companyia

d'un rosegador, encara que el meu ni menjava confits d'anís ni jugava als escacs. Així que el vaig cuidar amb tot el meu entusiasme fins que un dia es va escapar de la gàbia i va desaparèixer per sempre, sense deixar una nota ni res. Els meus pares em van assegurar que, cansat de l'estrès del poble, s'havia traslladat a viure al camp, on es podia relacionar amb altres ratolins com ell i, ves a saber, potser hi muntaria una casa rural per allotjar-hi animalons de tots els colors i mides. Però jo desconfiava de la meua família des que havíem cuidat un corderet fins a fer-se adult i, després d'evadir-se del corral màgicament, com un Houdini llanut, a casa vam estar menjant xai durant setmanes. Molta casualitat!

Cal reconèixer que, a diferència de Nova York, a Barcelona no tenim esquiroles saltant pels arbres ni cocodrils i tortugues ninja aguantant a les clavegueres, però a la ciutat disposem d'unes 100 espècies autòctones de vertebrats, dels quals n'hi ha molts de protegits per llei: concretament, 55 aus, 2 amfibis, 8 rèptils i 7 mamífers. Segons l'Ajuntament, aquest patrimoni es veu amenaçat constantment per la pressió urbana i necessita protecció. D'acord, però qui protegeix les persones del creixent nombre d'animals? Perquè potser cal cuidar el bernat pescaire o el falcó pelegrí, però de coloms i cotorres anem molt ben servits.

I, per si no n'hi hagués prou, darrerament la rata negra s'està expandint per la ciutat a causa de l'augment de zones verdes, diuen els experts. Aquesta rata de muntanya, coneguda científicament com a *Rattus rattus* –és a dir, rata pura sang–, és més gran que la

grisa o de claveguera de tota la vida i està provocant una certa alarma entre els veïns i usuaris d'espais verds, com els Jardins de Paula Montal i els dels Tres Tombs, que s'han hagut de tancar per dur-hi a terme tasques de desratització. Una feina complicada, ja que es veu que la rata negra és més desconfiada que la parenta grisa i costa que caigui en els paranys, perquè es refia menys dels esquers que el ratolí Jerry.

Per tant, a qui se'ls acumularà la feina és als motivats de l'associació Refugio Puro Amor, uns ultraprotectors que defensen el dret a una vida digna d'animals urbans sovint mal vistos, com ara rates, cotorres, gavines i garses, tot i que gran part de les seves accions se centren en els coloms, que consideren els "animals més oblidats i els que menys ajuda reben, però els que més la necessiten". En part, tenen raó que existeix un greuge històric envers els coloms: un d'ells és el pare autèntic de Jesucrist, són el símbol de la pau i, alhora, el seu paper ha sigut vital com a missatgers voladors en temps de guerra i, per contra, els tractem amb menyspreu, anomenant-los "rates amb ales" o coses pitjors, si considerem que "rates" no és un insult.

La meua recomanació a Puro Amor, si volen triomfar amb el seu projecte de refugi antiespecista, és que vagin a plaça Catalunya i preguntin pel colom Amadeu. Si aconseguen que arribi puntual a l'hora de dinar, es pot convertir en un excel·lent ambaixador de marca, malgrat que sempre hi haurà algun incrèdul que acabarà cridant allò d'"el papa està boig!", el papa està boig!".

Aquí es piula

Tuits en paper

@KRLS

Hi ha opcions d'anar a la investidura amb una majoria més coherent i àmplia que cap altra i, per tant, anuncio la meua intenció de presentar la meua candidatura. És el moment de retornar a la conversa dins l'independentisme, agrupar aquesta majoria i esforçar-nos per evitar una repetició electoral.

@Miquel_R

Pensar que l'extrema dreta només venia d'Espanya ha estat un discurs habitual d'una part de l'independentisme per no reconèixer els propis monstres, menystenir-los i fins i tot absoldre'ls. Ara hi ha dues extremes dretes a les institucions i una majoria de dretes al Parlament.

@SoniaAndolz

Fa dies que hi penso... La societat està tan crispada, frustrada i angixada que algunes narratives són premiades només per dir el que es vol sentir. Les societats són complexes, les solucions fàcils i ràpides no existeixen i governar és complex i no pot fer-se amb mirada curta.

@MarotoReyes

És molt greu: segons hem conegut, l'Ajuntament de Madrid podria haver permès irregularitats a l'expedient de les obres il·legals escomeses al pis on viu Ayuso. Almeida ha de donar explicacions de per què la llei no s'aplica per igual a tots/es els/les madrilenys/es.

Editor-Administrador: David Centol i Lozano
Director General: Marcelo Villanueva
Director Editorial de Línia: Amau Nadeu
Director Editorial dels webs temàtics: Quim Miró
Directora d'art i nous formats: Marga Moreno
Subdirectora de digital: Anna Corbatera

Subdirectors d'edicions Línia: Albert Ribas i Francisco Javier Rodríguez
Edicions Línia: Albert Alexandre, Guillem Francàs i Raül Martínez (BCN), Olga García (Vallès), Rubén Hidalgo (Barcelonès Nord i Baix Maresme), Roger Jiménez (Baix Llobregat i L'H), Toni Delgado (Esports),

Andreu Asensio (suplements) i Laia Coronado (xarxes)
Webs temàtics: Pere Giménez i Maria Cerezuela
Revista Orgull: Mar Sifre
Disseny gràfic: Susana Dicenta
Controller: Mauro Favieri
Distribució: Andrés Meca i Pablo Favieri

Els semàfors

Sener

L'empresa Sener, amb seu a Cerdanyola, ha dissenyat la xarxa de monorail sense conductor més llarga del món. En concret, es farà al Caire, a Egipte, i permetrà a la ciutat fer un salt destacat en transport i tecnologia.

pàgina 7**AMB**

L'Àrea Metropolitana de Barcelona (AMB) ha rebut el distingit Premi Catalunya Territori Enric Lluç per impulsar el projecte de l'avinguda del Vallès que vol fer de l'N-150 una via més verda, amable i pacificada.

pàgina 10**Populus Labora**

La comunitat Populus Labora de Ripollet ha impulsat el projecte Àpats en Companyia per combatre la soledat no desitjada al municipi. Consisteix a fer dinars un cop per setmana amb altres persones per teixir vincles i relacions socials.

pàgina 11

El + llegit

líniavallès.cat

- 1 **VÍDEO** | *Investiguen una baralla de pares en un partit de futbol d'infants de 8 anys*
- 2 *El PSC arrasa a Cerdanyola, doblant el resultat de Junts+ i ERC*
- 3 *Coneix els polítics de Cerdanyola i Ripollet que es juguen una cadira al Parlament*
- 4 *Aparatós incendi a Montcada i Reixac: veïns evacuats i talls a les carreteres*
- 5 *Tret de sortida a la Festa Major del Roser de Maig de Cerdanyola*

Treballar menys per treballar tothom

per Pedro Jesús Fernández

La reducció de la jornada laboral i la distribució equitativa del treball són conceptes que han estat debatuts durant molts anys. Aquesta idea es basa en el principi que, amb els avenços tecnològics i l'augment de la productivitat, les empreses podrien operar eficientment amb jornades més curtes sense afectar els salaris. Això podria esdevenir una millora de la qualitat de vida i permetria a les persones treballadores tenir més temps per al desenvolupament personal. A més, podria ajudar a reduir l'atur, ja que la feina es repartiria entre més persones, especialment en el cas de les dones i els joves, que sovint pateixen taxes més altes d'atur i precarietat laboral. Aquest canvi també podria representar una oportunitat significativa per a la igualtat en el lloc de treball.

No obstant això, no podem ignorar que la implementació d'aquesta proposta presenta desafiaments, com ara l'acceptació per part dels empresaris, sempre reticents a una millor redistribució de la riquesa, i la necessitat d'ajustar les expectatives de producció i rendiment. També cal considerar l'impacte en els sectors on la presència física és essencial.

Hem de tenir present que la lluita per una jornada laboral de vuit hores va ser un moment clau en la història dels drets laborals, marcant un abans i un després en la relació entre treballadors i empresaris. Aquesta conquesta va ser el resultat d'una llarga sèrie de reivindicacions i conflictes que, malauradament, van costar vides humanes. No obstant això, va esta-

blir un precedent important per a les futures generacions en la lluita per condicions laborals més justes i humanes. Avui dia, la majoria social i econòmica considera raonable revisar aquesta jornada laboral per aconseguir un millor equilibri entre la vida laboral i personal.

No obstant aquests avenços, hem de reconèixer que encara hi ha desafiaments com les desigualtats econòmiques, l'atur i els salaris insuficients, que continuen sent temes centrals en el debat social i econòmic. Per això, la defensa de les desigualtats i la manca de solucions efectives per l'atur o per a la millora dels salaris, és insostenible com també ho és que hi hagi treballadors que amb el sou que cobren no arribin a final de mes. Aquestes són postures generalment associades amb sectors reaccionaris que es beneficien de l'*statu quo* o que no veuen la necessitat d'un canvi social.

Aquesta resistència al canvi pot ser vista com un obstacle per a aquells qui busquen una societat més equitativa, on les condicions de vida de tots els sectors siguin millorades. Tanmateix, la història ens ha mostrat que els canvis significatius requereixen no només temps i constància, sinó també un compromís col·lectiu per part de tots els sectors de la societat.

A través de la solidaritat, l'educació i la participació activa en els processos democràtics es poden aconseguir millores substancials en les condicions de vida. Així, mentre celebrem els èxits del passat, com la jornada laboral de vuit hores, també hem de reconèixer que la lluita per la justícia social i econòmica és una tasca contínua que requereix l'esforç constant de tots. La societat avança quan treballa unida per aconseguir un futur millor per a tothom, sense deixar ningú enrere. La història del moviment obrer ens serveix per recordar que, malgrat els obstacles, el progrés és possible quan ens unim. Per tant, cal continuar defensant el dret a viure amb dignitat i assegurar que els beneficis es distribueixin de manera més justa i equitativa.

En el context del segle XXI, l'increment dels beneficis empresarials, especialment escandalosos en el sector financer, és una qüestió considerada urgent. La proposta de reduir la jornada laboral, augmentar els salaris i erradicar l'atur i la precarietat laboral són mesures que s'han d'aplicar com a possibles solucions per aconseguir una societat més justa i equitativa. En definitiva, la idea és que, amb millors condicions laborals, les persones podrien gaudir d'una millor qualitat de vida.

Línia Vallès no comparteix necessàriament les opinions que els signants expressen en aquesta secció ni se'n fa responsable.

Les cartes d'opinió es poden enviar a: opinio@comunicacio21.com

A les xarxes

#Illa

@ColoComunicador: Salvador Illa guanya les eleccions amb 42 diputats, primera vegada que el PSC guanya en vots i escons, però a 26 diputats de la majoria.

#Aragonès

@perearagones: Per responsabilitat amb el país i amb Esquerra Republicana, he comunicat a ERC que no prendré l'acta de diputat i que abandonaré la primera línia política.

#Rodalies

@eduardcabus: El robatori de coure a Montcada provoca quatre incendis en els túnels de Barcelona i col·lapsa Rodalies i Mitjana Distància durant dies. Ens prenen el pèl.

Les estacions d'AVE enmig del no res

per Max Zañartu

La crisi del 2008 va deixar una forta empremta a Catalunya i a l'Estat. D'un any per l'altre, centenars de milers de treballadors van acabar al carrer per culpa d'un còctel altament explosiu: la barreja de la crisi financera amb l'explosió de la bombolla immobiliària. Per al record, diverses proclames que tenien com a objectiu explicar com havíem arribat a aquella situació: si s'havia estirat més el braç que la màniga, si s'havia viscut per sobre de les nostres possibilitats, si calia ajustar-se el cinturó, si la crisi l'havien de pagar uns o altres...

Un dels blancs més freqüents del cabreig van ser les anomenades "infraestructures faraòniques", grans inversions que a ulls del públic obeïen més a criteris polítics que econòmics: autovies radials gratuïtes, línies de metro automàtiques amb giragonses inexplicables, aeroports sense passatgers... Tanmateix, dins de la categoria d'infraestructures faraòniques va fer especial fortuna una subcategoria en concret: les estacions de l'AVE "al-mig-del-no-res".

Molts van considerar insultant que, mentre es retallava en serveis bàsics, la xarxa d'Alta Velocitat Espanyola continués estenent els seus tentacles de manera imparabile des de Madrid. De fet, aquest discurs va trobar a Catalunya un bon caldo de cultiu: l'inici de la crisi de Rodalies, provocada per una forta desinversió (que aleshores començava a ser crònica) i una prioritització total per l'alta velocitat als accessos de Barcelona que escanyava el ferrocarril convencional. En resum, de la nit al dia es va fer una estesa de desenes de milers de quilòmetres de vies d'alta velocitat. Com que l'alta velocitat i les giragonses no són bons amics, es van evitar certs traçats per nuclis urbans, tot construint estacions completament excèntriques i, conseqüentment, absolutament infrautilitzades.

L'alta velocitat ha de complir dos requisits perquè l'adjectiu "alta" no sigui un simple eufemisme: traçats rectes i poques parades. Accelerar i frenar un tren a 300 km/h no es fa en pocs metres i, per tant, per treure profit a una velocitat punta elevada cal parar el mínim possible. És per això que l'alta velocitat i la capil·laritat territorial són com l'oli i l'aigua i, per tant, no són pocs els pobles i les ciutats que veuen passar trens d'alta velocitat pel seu municipi sense aturar-se o que, si els veuen parar, ho fan a desenes de quilòmetres del nucli urbà.

Val a dir que, a la lliga d'estacions d'AVE "al-mig-

del-no-res", Catalunya no es va quedar enrere: les estacions del Camp de Tarragona i Figueres-Vilafant han competit a primera divisió amb altres com Cuenca, Guadalajara, Requena-Utiel, Villena, Antequera-Santa Ana o Segovia. Sobre la idoneïtat d'aquestes estacions ja s'ha escrit riu de tinta i, per tant, no és l'objectiu de l'article. El principal propòsit d'aquestes línies és mostrar que en una cosa els espanyols són extremadament bons: copiar els francesos.

Si bé França va ser pionera en el desenvolupament de l'alta velocitat a Europa, Espanya no es va voler quedar enrere. Tot i el handicap que representava tenir una xarxa amb un ample de via diferent del de tota Europa, Espanya va crear des de zero una xarxa d'alta velocitat més extensa, més radial, amb més estacions "al-mig-del-no-res" i, en definitiva, més grandiosa que la de França. I ho va aconseguir. No en va, avui dia l'estat espanyol és dels països que construeix quilòmetres d'alta velocitat de manera més barata.

L'alta velocitat i la capil·laritat territorial són com l'oli i l'aigua

I no és que França no tingui estacions d'AVE envoltades de camps o d'aparcaments de cotxes. De fet, l'estat veí té moltes estacions d'alta velocitat a desenes de quilòmetres dels seus nuclis urbans: Aix-en-Provence TGV, Avignon TGV, Belfort-Montbéliard TGV, Besançon Franche-Comté TGV, Champagne-Ardenne TGV, Lorraine TGV, Gare de Mâcon-Loché-TGV, Meuse TGV, TGV Haute-Picardie, Valence TGV, Montpellier-Sud-de-France, Nîmes-Pont-du-Gard... Disputant-se amb Espanya aquesta espècie de Champions League d'estacions "al-mig-del-no-res".

La diferència entre França i el seu alumne avançat, Espanya, és que els francesos han connectat amb més o menys èxit aquestes estacions excèntriques a la xarxa de trens regionals, intentant evitar que la seva xarxa d'alta velocitat sigui una xarxa totalment paral·lela a la xarxa convencional, millorant la capil·laritat del servei de TGV. A Espanya, en canvi, les poques ganes i el doble ample de via (estàndard per a l'alta velocitat i ibèric per a la xarxa convencional) sí que han consolidat dues xarxes total-

ment paral·leles. Només als llocs on s'han instal·lat intercanviadors d'ample i es disposa de trens que poden canviar l'ample hi ha una certa compatibilitat entre les dues xarxes.

Per altra banda, cal destacar que, si bé França ha construït moltes estacions d'alta velocitat *ex novo*, mai ha deixat de servir les estacions centrals d'aquestes mateixes ciutats amb els seus TGV. Per Nîmes, Montpellier i moltes altres ciutats tant hi passen TGV per la seva estació històrica com per la nova (fet que, certament, de vegades genera confusió). A Espanya, aquesta solució ha estat inaudita fins avui dia pel mencionat problema del doble ample de via, si bé la implantació de l'ample estàndard al corredor mediterrani pot fer que això comenci a canviar.

Tema a part és la urbanització dels entorns d'aquestes estacions. Si bé a Espanya destaca la boja història sobre la urbanització fantasma de Valdeluz a Guadalajara, els francesos (com sempre) han tirat de pressupost i d'eufemismes per construir *Poles d'Exchange*, *Poles de Développement* (o com diríem els mortals, oficines i centres comercials amb moltes rotondes). N'és un cas paradigmàtic la ZAC *Cambacérés* a l'estació Montpellier-Sud-de-France.

En definitiva, Espanya i França han construït en relativament poc temps una xarxa d'alta velocitat destinada a relligar tots els centres polítics i econòmics a les seves respectives capitals. Aquestes xarxes s'han erigit deixant de banda molts pobles i ciutats, i fins i tot han servit d'excusa per empijorrar serveis de tren ja existents a la xarxa convencional. En algunes capitals de província (de departament, a França) s'ha propiciat la construcció de noves estacions a quilòmetres dels nuclis urbans, retallant serveis a les estacions històriques d'aquests nuclis (especialment a Espanya). Finalment, i per variar, en aquelles ciutats on l'alta velocitat s'ha fet arribar al centre del nucli urbà, aquesta ha comportat, massa vegades, un procés de gentrificació que no ha passat desapercebut.

Com hem vist en el cas de les estacions "al-mig-del-no-res", Espanya no és un cas aïllat, sinó que reproduceix un model del nostre entorn més proper. Per a bé o per a mal, moltes coses que s'han pensat, s'han fet o s'han dit ja s'han pensat, fet o dit en contextos no gaire llunyans. El que marca la diferència és saber aprendre dels errors, i en aquest cas l'únic que s'ha fet és aprofundir en aquest de particular.

Les millors perles

La moda sempre porta tendències sorprenents, com la que darrerament s'ha vist a la setmana de la moda de Milà, on la firma Jordanluca presentava els seus "texans pixats", que costen 758 euros. El més curiós és que s'han esgotat a internet.

Una jove italiana s'ha fet popular a les xarxes socials per tenir tres ulls. En concret, en un ull té dues pupil·les i en l'altre, una, fruit d'una anomalia genètica. L'anatomia, de vegades, pot ser fascinant.

La platja de Calafell ha estat l'escenari d'un esdeveniment insòlit. Molt poques vegades, per no dir gairebé mai, es poden veure peixos manta a la platja, ja que viuen mar endins. I encara menys veure com pareix, tal com ha passat.

Anar a Ikea, per a molts, és tot un malson, en sentir que el recorregut pels milers d'expositors mai s'acaba. Un client, desesperat per marxar i no arribar a la sortida, va buscar una porta d'emergència i va fer saltar les alarmes.

Eurovision

LA FOTO

El Govern ha aprovat concedir una subvenció de 16,8 milions d'euros a l'Àrea Metropolitana de Barcelona per ressegellar l'abocador de Can Planas. El pas fa avançar Cerdanyola cap a la construcció del polèmic Centre Direccional.

La xarxa de monorail autònom del Caire es crea a Cerdanyola

EMPRESA ▶ Cerdanyola és tot un referent a Catalunya en l'àmbit de la tecnologia, la ciència i l'enginyeria perquè acull, al Sincrotró Alba, empreses punteres que tiren endavant projectes internacionals. Un dels més destacats, amb la marca Cerdanyola, és el de la creació de la xarxa de monorail sense conductor més llarga del món. L'ha dissenyat l'empresa Sener, amb seu al Sincrotró, i es construirà al Caire, Egipte, amb 96 quilòmetres de via elevada, 35 estacions i dues cotxeres.

Segons apunten des de la companyia, dedicada a impulsar la transició verda arreu del món a través de l'ús de la tecnologia, "la iniciativa suposa un salt tecnològic en el transport ferroviari per tracció elèctrica" i oferirà "una alternativa segura, ràpida i no contaminant per connectar l'àrea metropolitana del Caire transversalment d'est a oest". "Facilitarà la mobilitat dels habitants i visitants de la ciutat, descongestionant el trànsit en oferir una alternativa eficient i sos-

Imatge virtual del futur monorail del Caire. Foto: Sener

tenible de transport públic massiu", afegeixen. Es tracta, per tant, d'un gran avenç per a la capital egípcia amb el qual, des de Cerdanyola, es contribueix "al desenvolupament urbà i econòmic de la ciutat", assegura el director de la multinacional a Egipte, Medhat Elguindy.

Pel que fa a la seva construcció, les obres les tiraran endavant

les empreses Orascom, Arab Contractors i Alstom, amb seu a Santa Perpètua. S'espera que la primera part de la línia estigui acabada a finals d'aquest 2024 i, la segona, durant el 2025.

Un cop estigui tot enllestit, la línia comptarà amb una flota de 70 trens sense conductor, amb una capacitat de 45.000 passatgers per hora i sentit.

Cerdanyola tanca un Roser de Maig multitudinari

FESTA MAJOR ▶ La 40a edició de la Festa Major del Roser de Maig, que se celebrava entre el 3 i el 6 de maig, va tancar amb èxit. Enguany, la programació va comptar amb més d'un centenar de propostes entre les quals van destacar els concerts dels caps de cartell: La Casa Azul, Els Catarres, Chenoa i Abraham Mateo. Tots quatre aplegaven un miler de persones al Parc del Turonet.

Amb motiu d'aquestes quatre dècades, la Festa Major va comptar amb una pregonera de luxe, l'actriu cerdanyolenc Ab-

ril Zamora. Al balcó de l'Ajuntament, assegurava, emocionada, sentir-se orgullosa de la seva ciutat i, a la vegada, recordava moments viscuts a Cerdanyola. També aprofitava l'ocasió per enviar un missatge en contra de l'assetjament escolar, animant a tothom "a ser com és".

Pel que fa als actes de cultura popular més destacats, la cercavila i la ballada de gegants, el correfoc, la diada castellera i la ballada de sardanes van ser, un any més, un "èxit", segons detallen des de l'Ajuntament.

Abril Zamora amb l'alcalde abans del pregó. Foto: Ajuntament

Orgull
la publicació de reflexió LGTBI+

“**H**i ha pocs pisos de lloguer i molta gent en llista d'espera”, contesta la comercial movent el cap d'una banda a l'altra en signe de negació i sense gairebé mirar la Newma a la cara. “L'anunci deia que teníeu un pis de lloguer de dues habitacions per 600 euros”, insisteix la noia balbucejant i plantada dempeus al vestíbul de la Cambra de la Propietat Urbana a Olot. “Sí, però ja no el tenim”, la interromp la dona de manera seca.

La Newma fa cinc anys que busca un pis de lloguer a Olot o a qualsevol altre municipi proper. Però en tot aquest temps no n'ha trobat cap. En el seu cas no és un problema de diners. Treballa en una empresa càrnia com a netejadora i compartirà el pis amb la seva germana, que també té un contracte fix a jornada completa. És a dir, pot pagar perfectament un lloguer de 500, 600 o 700 euros, que són els preus en què es mouen els pisos a Olot.

La Newma, però, té una pega. És catalana i parla perfectament el català, però vesteix un hijab i és negra. Els seus pares són originaris de Gàmbia. L'ARA l'acompanya a diverses immobiliàries per comprovar si realment és tan difícil trobar pis. Per no condicionar-ne la resposta, la periodista també es cobreix el cap amb un mocador com si fos musulmana. I, efectivament, totes les immobiliàries contesten el mateix: no hi ha ni un sol pis de lloguer a Olot.

La cosa canvia radicalment, però, sense un vel al cap. “Tenim un pis de dues habitacions i 560 euros”, afirma la mateixa comercial de la Cambra de la Propietat Urbana que fa menys d'una hora ha donat una negativa rotunda a la Newma, quan aquesta periodista hi torna sense cobrir-se els cabells. Un pis així és justament el que necessita la Newma. En aquesta ocasió, la comercial es mostra amable, m'ofereix seure, m'ensenyà fotos de l'habitatge, em proposa visitar-lo i fins i tot està disposada a esperar un dia perquè jo decideixi si m'interessa. Així mateix, m'ensenyà imatges d'un segon pis de lloguer que també està disponible, encara que és una mica més car.

“Ric per no plorar”, diu la Newma mentre se li escapa un riure nerviós, d'incredulitat, quan escolta bocabadada la conversa amb la comercial que ha gravat l'ARA. Aquest pis li canviaria la vida, assegura. El seu marit és a Gàmbia –el va conèixer en unes vacances d'estiu– i el reagrupament familiar depèn ara del fet que ella aconseguixi un pis de lloguer. Actualment viu amb el seu fill de tres anys a casa dels seus pares, però allà ja no hi cap ningú més. “Faig torn de nit a la feina i totes les hores extra que pug per cobrar més,

Sense pisos de lloguer per a immigrants

Hi ha pisos de lloguer per a autòctons però no pas per a immigrants. En aquest reportatge del diari **ARA**, la periodista **Mònica Bernabé** comprova de forma pràctica les actituds racistes en moltes immobiliàries. Una altra cara del greu problema de l'habitatge.

però veig que no es tracta d'un problema de diners –lamenta la noia–. Jo no vull anar-me'n a viure a Gàmbia. Jo soc d'aquí, no conec aquell país”.

La responsable de la delegació a Olot de la Cambra de la Propietat Urbana de Girona declina fer declaracions a l'ARA quan aquest diari contacta amb ella per telèfon per aclarir la raó de la diferència de tracte. Es dona la circumstància que el 2021 l'Ajuntament d'Olot va im-

pulsar un procés participatiu per abordar el racisme immobiliari al municipi, en què es van implicar professionals de l'administració local, associacions de veïns i immigrants, però també els mateixos agents de la propietat. Fruit d'aquella feina, es va fer una diagnosi de la situació i es van acordar una sèrie de mesures.

“Fa dos anys que esperem que l'Ajuntament faci alguna cosa”, es queixa Mari Dram-

meh, de la plataforma Stop Racisme Lloguers, que considera que la diagnosi va estar molt bé, però no ha servit per a res pràctic. En canvi, el regidor d'Urbanisme i Habitatge d'Olot, Jordi Güell, assegura que sí que s'hi han fet avenços: “Hem format els treballadors municipals i ens hem posat en contacte amb Figueres, Salt, Banyoles i altres ajuntaments de la zona. Tothom detecta el problema, però ningú sap com po-

sar-s'hi”. Segons ell, la Generalitat és la que ha d'intervenir en l'assumpte: “L'Ajuntament d'Olot no resoldrà el problema sol. Fa falta una voluntat política de país”.

Rosa Padilla fa tres anys que busca un pis de lloguer a Arenys de Mar o a qualsevol altra localitat del Maresme. És hondureny, fa més d'una dècada que viu a Espanya i gairebé no té accent llatinoamericà quan parla. Però la seva fesomia la delata. “No tinc

La Newma fa cinc anys que busca un pis de lloguer. Foto: David Borrat

“

– [Comercial immobiliària]
Hi ha pocs pisos
de lloguer i molta gent
en llista d'espera...

– [Newma]
L'anunci deia que teníeu
un pis de lloguer
de dues habitacions
per 600 euros.

– [Comercial immobiliària]
Sí, però ja no el tenim.

”

ni un sol pis de lloguer”, assegura la comercial de Finques Blau-mar, a Arenys de Mar, pensant que parla amb dues immigrants: la Rosa i la periodista de l'ARA. Al cap de cinc minuts, aquest diari torna a contactar amb la immobiliària però per telèfon i parlant en català, i la resposta és totalment diferent. “Tenim un pis de tres habitacions amb pàrquing per 1.100 euros al mes”, contesta un altre comercial.

“Et sents impotent i amb ràbia”, confessa la Rosa, visiblement dolguda. Actualment viu en un pis d'una sola habitació amb la seva parella, la seva filla d'11 anys i la seva germana, on literalment no caben. En necessita un de més gran. Els diners tampoc són un inconvenient per a ella. Pot pagar un lloguer de 1.100 euros o fins i tot més.

MESURES QUE NO ARRIBEN

Infinitat d'informes corroboren que hi ha racisme immobiliari a Catalunya. No es tracta d'una percepció, sinó d'una realitat. La mateixa Generalitat va anunciar a l'octubre la posada en marxa de 70 mesures contra el racisme, i algunes anaven destinades precisament a combatre aquest problema. La directora

general de Migracions, Refugi i Antiracisme del departament d'Igualtat i Feminisme, Eunice Romero, afirma, però, que de moment només han tingut temps de formar sobre aquest tema el personal de l'Agència Catalana d'Habitatge i els professionals dels serveis d'acollida de migració. “Una experiència pilot amb agents immobiliaris a les comarques de Girona per combatre el racisme no es podrà dur a terme per la no aprovació dels pressupostos”, lamenta. Així mateix, tampoc es va poder aprovar abans de la convocatòria de les eleccions l'avantprojecte de llei contra el racisme, que ja s'havia redactat. O sigui, de nou, el que es posa per escrit no es fa realitat.

“Em pot dir el seu nom per saber com dirigir-me a vostè?”, diu a l'altra banda del telèfon la comercial d'una oficina de Tecnocasa, al barri de Sant Andreu de Barcelona. Amb aquesta fórmula, les immobiliàries poden deduir l'origen del seu interlocutor sense necessitat de preguntar-lo directament. A Tecnocasa també asseguren que no tenen pisos de lloguer quan creuen que parlen amb una persona estrangera, però contesten el

Infinitat d'informes corroboren que hi ha racisme immobiliari a Catalunya. No es tracta d'una percepció, sinó d'una realitat

L'article 512 del Codi Penal i la llei del Parlament 19/2020 sancionen el racisme immobiliari: les multes van de 10.000 a 40.000 euros

contrari al cap d'una hora quan se'ls contacta parlant en català.

“Potser la meua companya no tenia constància que teníem aquest pis disponible”, argumenta el responsable de l'oficina de Tecnocasa, David Sánchez, per justificar la diferència de resposta. Aquesta mateixa raó argüeix Mar Buch, de Finques Blau-mar, a Arenys de Mar, encara que reconeix que el 25% dels propietaris els demanen que l'inquilí no sigui immigrant. “Llavors jo m'he de buscar una excusa, perquè el propietari és el que decideix. Altres tampoc volen animals ni nens”, admet amb total sinceritat.

L'advocada del servei d'atenció i denúncia de SOS Racisme Catalunya, Úrsula Ruiz, recorda que l'article 512 del Codi Penal i la llei del Parlament 19/2020 sancionen el racisme immobiliari. Les multes van de 10.000 a 40.000 euros. El problema, però, és aconseguir-ne les proves. “Cal el registre de trucades amb la immobiliària, els emails de confirmació de cita per visitar un pis i després la cancel·lació... –enumera per exemple–. Les immobiliàries dilaten el procés en el temps o diuen que el pis ja està llogat”, afirma. És a

dir, el racisme no és flagrant sinó subtil, i això encara dificulta més la denúncia.

SANCIONS

Malgrat això, l'Ajuntament de Barcelona va sancionar dues immobiliàries amb 45.000 i 90.000 euros per discriminació quan governaven els comuns. L'ONG Provienda també ha aconseguit alguns fruits en aquest sentit. “Fins que no es posin multes, les immobiliàries no canviaran”, opina el seu advocat, Míquel Ruiz Díaz-Reixa. L'any passat, Mehdi el Madyouni, d'origen marroquí i que va comptar amb el suport legal d'aquesta associació, va obtenir una indemnització de 4.000 euros de Finques Pagès, de Reus, per danys morals per discriminació. Amb tot, els que s'animen a seguir un procés d'aquesta mena són molt pocs. L'advocada de SOS Racisme explica per què: “Una denúncia suposa una inversió de temps i d'energia i no garanteix aconseguir un pis”.

Un reportatge de **Mònica Bernabé**

Llegeix més reportatges com aquest a:

ara.cat

Barberà està celebrant el cicle 'Primavera amb memòria', que inclou conferències i actes sobre temes històrics com les exhumacions de fosses comunes, massacres com la de Guernica o els bombardejors a la ciutat.

El consistori es planteja la gestió directa de l'Escola de Música

SERVEIS ▶ Fa temps que la comunitat educativa de l'Escola Municipal de Música de Barberà demana una remunicipalització completa del servei, ja que malgrat que les instal·lacions, els instruments, el material i les despeses depenen directament de l'Ajuntament, el professorat està externalitzat. Ara, però, el consistori s'ha compromès a tirar endavant un estudi que determini quin tipus de gestió és millor, amb l'objectiu de saber si la remunicipalització és o no factible.

Així es decidia en un Ple extraordinari celebrat a l'abril, on s'aprova fer aquest pas, que implica una modificació de crèdit. "És una partida ja existent al pressupost, amb una dotació de 15.000 euros per al projecte de viabilitat de l'Escola de Música d'Adults que reconvertim, amb el mateix import, per a l'estudi de la tipologia de gestió de l'escola", detallava el regidor encarregat d'aquest equipament, Joan Muñoz.

Davant d'aquest canvi, alguns partits de l'oposició criticaven que

Imatge d'arxiu d'un acte amb alumnes de l'escola. Foto: Ajuntament

"s'hagi de desvestir un sant per vestir-ne un altre" i reclamaven que es tirin endavant les dues coses, tant l'escola d'adults com l'estudi. Per la seva banda, Muñoz explicava que "el tema dels adults està inclòs en un projecte musical educatiu de ciutat que va començar l'any passat" i assegurava que "ja s'està estudiant la viabilitat".

Tornant a la remunicipalització, durant el Ple es recordava el problema que va viure l'escola quan el 2019 la Guineu, empresa gestora aleshores, va entrar en concurs de creditors i els profes-

sors van estar dos mesos sense cobrar. Tot plegat va fer que la Xarxa de Música, la cooperativa formada pels mateixos professors que històricament havia gestionat el centre, tornés a fer-se càrrec de l'escola. Aquest incident va obrir la porta a la remunicipalització. "Amb la Guineu hem vist que potser la gestió indirecta no és la millor opció i en el següent concurs reclamarem la municipalització", avançava aleshores a Línia Vallès el mestre Marc Torrent. Per veure com acaba l'assumpte, però, caldrà esperar a fer l'estudi.

El projecte de l'avinguda del Vallès rep un premi distingit

MOBILITAT ▶ El projecte de l'avinguda del Vallès, que treballa per convertir l'N-150 en una via més pacificada, amable i verda al seu pas per Barberà, Cerdanyola, Ripollet i Montcada, ha estat guardonat. En concret, amb el distingit Premi Catalunya Territori Enric Lluch, un reconeixement biennal que atorga la Societat Catalana d'Ordenació del Territori amb l'objectiu de fer valdre les iniciatives que milloren el país.

Malgrat que el guardó l'ha rebut l'Àrea Metropolitana de Barcelona (AMB), en ser la impulsora del projecte, des del consistori barberenc asseguren que "l'AMB

fa extensiu el premi als ajuntaments participants", entre els quals hi ha, precisament, el de Barberà. En aquest sentit, recorden que, des del març del 2021, entitats, associacions i càrrecs polítics de Barberà i de la resta de municipis per on passa l'N-150 han plantejat propostes per humanitzar la carretera i transformar-la.

Davant d'aquesta implicació local, des de l'Ajuntament agraeixen el premi i aprofiten per recordar que, prèviament, el projecte havia rebut bones crítiques d'Europa, quan al novembre representants de diversos països s'interessaven per la iniciativa.

Imatge d'arxiu de la festa de l'avinguda del Vallès. Foto: AMB

Miles de niños y niñas viven atrapados en las luces rojas de la explotación sexual que sufren sus madres.

Envía un SMS con la palabra SONRISA al 28014 y ayúdanos a evitar que los más pequeños sean víctimas de la trata de personas.

AYÚDANOS A LUCHAR CONTRA LA TRATA DE PERSONAS

SONRISAS DE BOMBAY

#rompeconlatrata

sonrisasdebombay.org

El Centre d'Esplai La Gresca, dedicat a educar en el temps lliure infants i joves i a treballar per la inclusió social, ha complert 30 anys d'història. Per celebrar l'aniversari, el passat mes d'abril organitzava diverses activitats.

Dinar en companyia, un remei contra la soledat no desitjada

SOCIETAT ▶ La soledat no desitjada és un problema que afecta bona part de la gent gran. Ja sigui per la mort de les seves parelles, per la llunyania amb els fills, per la manca de vincle amb ells o per altres raons, aquest tipus de soledat és més comuna del que sembla i afecta directament el benestar físic i emocional. Amb l'objectiu de posar-hi remei, a Ripollet s'ha posat en marxa un nou projecte que busca omplir aquest buit que suposa viure en soledat.

Es tracta de la iniciativa Àpats en Companyia, impulsada per Populus Labora i que proposa als participants gaudir d'un àpat saludable amb altres persones per teixir vincles i relacions socials. Aquests dinars es fan al restaurant El Cultural, cada dimarts des de dos quarts d'una fins a les dues, i tenen un preu tancat de vuit euros. El menú consta de dos plats, postres i beguda i està supervisat pels nutricionistes del CAP.

Segons Noelia López, coordinadora de Gent Gran de l'Esplai La Gresca, un dels col·laboradors

Participants en la primera sessió del projecte. Foto: Ajuntament

del projecte, "tot plegat neix d'una necessitat que es palpa al carrer". "Hi ha molta gent gran en situació de solitud no desitjada i volem donar l'oportunitat a totes aquestes persones de crear vincles", explica. Pel que fa a la primera sessió del projecte, que es tirava endavant a finals d'abril, López assegura que va anar "molt bé" i avança que, si el nombre de participants creix, s'espera que altres restaurants se sumin a la iniciativa per estendre-la a altres

barris. Per la seva banda, des del restaurant, Lorena Bailón, responsable de l'establiment, destaca que Àpats en Companyia és una iniciativa enriquidora i que, per això, des del primer moment es van mostrar "molt predisposats" a acollir-la. Dins del sector, Jordi Malla, president del gremi d'Hostaleria del Vallès Occidental i del Barcelonès, també valora el projecte "molt positiu" i es posa a disposició dels organitzadors.

Dos anys reciclant més i millor, malgrat les queixes veïnals

SERVEIS ▶ El juny del 2022 Ripollet començava a implantar el sistema de recollida de residus Ripollet Aporta, un model mixt que combina el porta a porta amb els contenidors. Ara, dos anys més tard i després d'un llarg procés marcat per les crítiques, protestes i manifestacions veïnals, ja s'ha acabat d'implantar totalment. Tot i les queixes, segons mostren les dades facilitades per l'Àrea Metropolitana de Barcelona (AMB), en aquests dos anys les millores en reciclatge aconseguides són destacables.

Gràcies al Ripollet Aporta, el percentatge de recollida selecti-

va ha passat d'estar per sota del 40% a superar el 55%, arribant així als objectius que marca la Unió Europea (UE) de cara al 2025. També cal destacar que s'ha reduït considerablement la fracció de resta i la d'orgànica respecte del 2021, fet que mostra que la gent recicla més i millor i, de la mateixa manera, en tres anys s'ha reduït la producció de residus en un 14%.

Davant d'aquestes dades, des del consistori es mostren satisfets, però recorden que l'objectiu és continuar millorant, ja que la UE marca que el 2035 la recollida selectiva ha de ser del 65%.

El Ripollet Aporta funciona des del juny del 2022. Foto: Ajuntament

territori línia

36 municipis
metropolitans

periodisme de proximitat

línia

liniatarxa.cat grup comunicació21 el diari metropolità

L'Espai Línia va acollir una conferència que va comptar amb la participació del comissionat de Polítiques LGBTI de l'Ajuntament de Barcelona, Javi Rodríguez. Fotos: Joanna Chichelnitzky

Entre l'estigma i la invisibilització: la realitat del col·lectiu LGBTI als mitjans

Albert Alexandre
BARCELONA

Fa un temps, la xerrada en la qual el passat 30 d'abril van participar el comissionat de Polítiques LGBTI de l'Ajuntament de Barcelona, Javi Rodríguez, la coordinadora del Servei Cruïlles, Elena Longares, i l'economista Olympia Arango hauria estat una absoluta raresa en el panorama mediàtic català. Així va quedar reflectit en l'acte *Actualitat LGBTI. Com es pot representar la diversitat sexual als mitjans catalans?*, emmarcat en el cicle de conferències *Districte LGBTI* que impulsa el *Línia* a l'Espai Línia.

Els ponents van posar sobre la taula la manca de representativitat i el biaix en la descripció del col·lectiu LGBTI i com aquesta situació, tot i que en els darrers temps ha canviat, encara és problemàtica. D'aquesta manera, tal com van reconèixer Rodríguez, Longares i Arango, esdeveniments com la conferència en qüestió o la recentment estrenada revista *Orgull* del mateix grup editorial suposen un pas endavant per al col·lectiu.

Malgrat tot, el camí és llarg, i segons va explicar el comissionat de l'Ajuntament de Barcelona, "els temes LGBTI no apareixen als mitjans en la seva plenitud, i quan ho fan s'envia una imatge que no es correspon amb la realitat". "No en parlen o ho fan

per pervertir la imatge de la comunitat LGBTI", va lamentar Rodríguez.

Per la seva banda, Arango va considerar que hi ha una "homogeneïtzació del col·lectiu com si tothom que en forma part tingués les mateixes demandes i la mateixa mena de vida". Així mateix, l'economista va recordar que, segons dades de l'any 2018, el 52,8% de les notícies que parlaven sobre el col·lectiu es referien a la discriminació que reben les persones LGBTI, mentre que el 24,3% eren titulars sobre els seus drets i les polítiques que es duen a terme per protegir-los. "La narrativa és que ser una persona LGBTI és una cosa terrible, i encara que és cert que hi ha violència i patiment, no només és això", va assenyalar.

De la mateixa manera, Longares va afirmar que no es reflecteix pràcticament la vida quotidiana de les persones LGBTI ni com temes com l'habitatge, que "poden estar a l'agenda mediàtica", afecten les persones del col·lectiu. "Estem molt poc retratades i visibilitzades dins dels mitjans generalistes", va afegir. Des del seu punt de vista, el col·lectiu encara queda més invisibilitzat quan les persones que en formen part pateixen altres opressions. "Els altres eixos de desigualtat estan totalment invisibilitzats, i si ets una persona LGBTIQ+ en una situació administrativa irregular estàs encara més invisibilitzada", va dir per afegir que això també succeeix

amb les persones més grans. "El tema de la classe social no es veu ni se l'espera, com el tema de la diversitat funcional", va criticar. Així mateix, va considerar que en períodes electorals, per exemple, "es parla poc dels efectes que poden tenir polítiques d'ultradreta en la vida de les persones del col·lectiu".

EL QUE SÍ QUE HI APAREIX

Tal com van apuntar les tres persones convidades, sí que existeixen situacions que es visibilitzen més que d'altres. "Tots els subcol·lectius estan infrarepresentats, però si hi ha un col·lectiu que està més visibilitzat és el dels homes gais", va dir Longares. Tanmateix, va lamentar que a ells sovint se'ls vincula a una mena de notícies concretes relacionades amb la salut pública com si només fossin "vectors de transmissió de malalties".

En línies similars, Rodríguez va afirmar que sovint els mitjans de comunicació recorren a persones que són "teòricament especialistes, però que a la pràctica no ho són tant", per parlar de temàtiques que tenen a veure amb el col·lectiu. Es va referir a metges de capçalera, per exemple, que aprofundeixen en l'estigma que hi ha cap a les persones LGBTI.

Segons Longares, el problema de la forma amb què es tracta la sexualitat dels integrants del col·lectiu, però, va més enllà i rau en el tabú general per parlar de sexualitat, de relacions afectives sexuals, d'amor romàntic o de

violència. "Quan ajuntem temàtiques que són tabú amb un imaginari social concret ens trobem notícies amb titulars desastrosos, com ha passat amb el món del VIH o el *chemsex*", va dir. "No hi ha una cultura de la sexualitat. No hi ha formació ni pedagogia, i quan s'aborden temàtiques LGBTI amb temes tabú es fa una bola gegant", va afegir.

En una línia una mica diferent, Rodríguez va considerar que els homes gais o les dones lesbianes estan "ben representats" als mitjans, perquè actualment hi ha presentadors del col·lectiu. No obstant això, va reconèixer que es tracta només d'una victòria parcial, ja que encara no hi ha presentadors transsexuals. "Les persones trans són les més estigmatitzades als mitjans, perquè quan hi apareixen només ho fan per parlar de la seva transició", va dir Rodríguez. Així mateix, el comissionat va assenyalar que al món de la ficció la situació és diferent. "Hi ha trames LGBTI, però no hi ha històries on ser un personatge LGBTI és una cosa més", va explicar per afegir que, "a la ficció, les persones bisexuals no estan pràcticament representades".

RESPONSABILITATS

La conferència també va servir per mirar d'entendre com solucionar aquesta problemàtica que es viu en els mitjans. Rodríguez, amb tot, va reconèixer que "la professió periodística està molt precaritzada i no hi ha temps per contrastar la informació o preguntar

a totes les parts implicades ni als referents del col·lectiu".

Per la seva banda, Longares va considerar que "hi ha hagut una evolució" en la mirada dels mitjans cap al col·lectiu. "Tenir mitjans especialitzats obre un univers que fa que tothom rebi més informació i millor", va afirmar. A més, va assenyalar que una de les claus és que aquests mitjans comptin amb "la participació de les entitats en la generació de notícies" i que tinguin en les seves files persones del col·lectiu.

Arango, més crítica, va assegurar que, "tot i que la pedagogia està bé, cal més voluntat als mitjans". "Potser no necessitem tanta pedagogia, sinó mitjans públics i sancions que facin que les lleis es compleixin", va dir tot referint-se a la llei 11/2014 que protegeix els drets de les persones del col·lectiu. En la mateixa línia, Longares va assegurar que "falta voluntat política" i mesures més "imaginatives, perquè de vegades és massa fàcil pagar una multa".

En aquest sentit, Rodríguez, Longares i Arango van dir que el naixement de la revista *Orgull* és un fet molt important en aquest camí cap a la normalitat. "A poc a poc la representativitat del col·lectiu, potser no tan ràpid com ens agradaria, ha anat evolucionant", va sentenciar Rodríguez.

Escaneja el codi QR per veure la conversa sencera en vídeo

El conjunt d'Albert Roig va dir adeu al curs 2023-2024 el passat 5 de maig amb una derrota per 44-37 contra el CB Roser. Si el CBF Cerdanyola hagués guanyat el matx, hauria disputat la Final a Quatre de la Super Copa femenina. L'equip ha fet un curs notable.

Cicatrius d'aprenentatge

» Laura Soria, ex del CBF Cerdanyola, ha superat 4 operacions al genoll i juga al CEEB Tordera Uni Girona
 » "Les lesions no només han estat una bomba nuclear psicològica, m'han fet millor persona", confessa

Toni Delgado
CERDANYOLA

"Tinc tantes cicatrius al genoll dret que hi podria fer un sudoku. I creu-me: tornaria a passar les quatre operacions, no me'n deixaria cap, perquè no només han estat una bomba nuclear psicològica, sinó també m'han regalat molts aprenentatges i m'han fet millor persona", confessa, orgullosa, Laura Soria (Cerdanyola del Vallès, 2000), base del CEEB Tordera Uni Girona, amb passat al CBF Cerdanyola, Segle XXI, JE Terrassa, Barça CBS, CB Boet Maresme Mataró i UE Mataró.

La Laura d'abans de les lesions era una Laura "molt estúpida i esquerra a la pista". S'exigia molt i es posava massa pressió, no tenia pausa ni paciència i vivia accelerada, i potser per això perdia les formes en alguns moments.

Les lesions la van obligar a parar en sec. Amb temps per reflexionar i veure partits seus, va voler analitzar quina era la seva actitud competint. A poc a poc, als vídeos hi detectava detalls que no li agradaven gens. "L'altre dia, quan em van excloure amb dues últimes faltes personals en cinc segons i que no eren, l'antiga Laura s'hagués refugiat en el seu món i no hauria animat l'equip a la banqueta. He comprovat que empar-se no suma i que fent coses positives ajudes el grup i t'ajudes tu mateixa. Així que ara, en qualsevol circumstància, només penso en el millor per a l'equip", comenta Soria, que ha aparcat les males ca-

res a la pista i les ha canviat pel somriure contagiós que la defineix.

Abans depenia de l'aprovació social. Ara no jutja ni se sent jutjada, i necessita sinceritat i comunicació absoluta. "Em sentia sola, i no ho estava. El problema era que no entenia que les persones del meu cercle també tenen les seves vides i que han de viure-les com vulguin, igual que faig jo amb la meva. El que sí que puc fer és acompanyar-les i donar-les suport quan ho necessitin", enraona aquesta estudiant de grau superior de Documentació i Administració Sanitàries.

La cerdanyolencs té una gran capacitat per expressar les emocions i endreçar les idees, i ha fet un treball interior tan gran que li ha permès entendre millor els altres. Així que no sorprèn que es plantegi estudiar Psicologia.

"EM SENTO AFORTUNADA"

Soria es deté en la seva quarta operació (ruptura dels lligaments encreuats del genoll per una contusió). "Els dos primers mesos em va caure el món a sobre per com em vaig lesionar i el moment. Ara em sento afortunada d'haver-me trencat perquè el parèntesi m'ha regalat una altra perspectiva de la vida", exposa.

L'acció va ser un dilluns gairebé al final de l'entrenament. En un 5x5 Soria va fer una entrada a cistella per l'esquerra i la cama dreta era la que estava totalment estirada en el moment del salt. "En Guillem, que ens ajudava als entrenaments per poder ser deu i tenir més continuïtat, va venir més fort del que tots dos ens esperàvem... Amb tanta mala sort

Laura Soria (CBF Cerdanyola), al Pavelló Almeda. Foto: Toni Delgado

que el seu genoll va impactar en el meu. Vaig continuar entrenant-me coixa. Fins dimecres em vaig convèncer a mi mateixa que la inflamació baixaria, quan, en realitat, cada minut que passava podia caminar menys que l'anterior", descriu l'entrevistada.

En aquell moment era jugadora del CBF Cerdanyola i entén que les companyes no l'arribessin a comprendre en molts moments. "És normal. Sentia un gran rebuig cap al bàsquet i patia molt estant a la banqueta lesionada durant els partits. Però malgrat tot el que sentia dins, tenia la voluntat de ser-hi", recorda.

Aquesta història d'aprenentatges comença l'agost de 2016, durant l'Europeu d'Udine (Itàlia). "Em vaig llençar a terra per

recuperar una pilota i el genoll va impactar al parquet. Em vaig fer molt de mal, però vaig continuar jugant. Quan, després del partit, vaig anar a saludar els pares, l'Àngel i l'Ovidia, ja no podia estirar el genoll", recorda. Soria es va perdre dos partits, però va poder disputar "amb dolor" els quarts de final, la semifinal i la final, i va poder assaborir a la pista la medalla d'or amb un grup format per Raquel Carrera, Lola Pendande o Laura Piera.

El genoll li continuava fent mal quan va tornar al Segle XXI, a la Residència Blume, a Esplugues. Com que podia moure's bé i a les ressonàncies no sortia res estrany, s'entrenava i jugava fins que havia de parar un temps. El seu llinar del dolor havia aug-

mentat molt. "Laura, no pots continuar així. Hem de trobar una altra solució", em van comentar els entrenadors. Així que vam anar a veure el Dr. Perramón, el professional que teníem assignat en aquell moment per a operacions. El Dr. Perramón va decidir obrir el genoll, va descobrir-hi una lesió de plica sinovial i menisc, i em van operar [el maig de 2017]", comparteix.

AL BARÇA CBS

Ja com a jugadora del Barça CBS va haver de passar dos cops per una sala quirúrgica. En el seu primer curs com a blaugrana (2018-2019) la cerdanyolencs es va trencar els lligaments encreuats i el menisc en la penúltima jornada del grup A de la Lliga Femenina 2, contra el CB Maristas, a A Coruña.

La visita al Lima Horta Bàsquet, 10 mesos i 16 dies després, semblava ser el final del túnel. Al Pavelló Virolai tant Soria com Regina Aguilar, que s'havia lesionat allà, no jugarien, però sí que farien la seva primera roda d'escalfament. L'entrevistada, però, no la va poder acabar perquè es va trencar el menisc en una entrada a cistella.

"Segur que hi haurà molta gent que no entendre per què continuo jugant a bàsquet. Només puc dir que més que enamorada, estic boja per un esport que m'ha regalat moltes persones i grans aprenentatges, i que m'ha fet qui soc. I, Toni, de veritat, no pots arribar a imaginar-te com soc de felicitat ara. No s'ho pot arribar a imaginar ningú!", tanca, emocionada, Soria.

Atenció psicològica via telemàtica

Psicoterapeuta · Psicòleg

Depressió, Ansietat, Estrès
 Dificultats de relació

www.javiercentol.com

625 522 561

Numància, 52-54 Entresòl 4t
 Barcelona

No t'ho perdís

Foto: The Champions Burger

The Champions Burger

Les millors hamburgueseries d'Europa competeixen entre el 15 i el 26 de maig al The Champions Burger, que se celebra a la Fira de Barcelona. Al recinte, d'accés gratuït, hi ha instal·lats fins a 25 restaurants en les seves respectives *foodtrucks*, on el públic podrà provar totes les hamburgueses i triar la seva preferida. És la segona vegada que la capital catalana acull aquest certamen, que espera acollir més de 220.000 visitants. Es tracta d'un gran esdeveniment gastronòmic que porta gent d'arreu, tenint en compte el fenomen en el qual s'ha convertit aquest plat de la cuina americana.

Famosos

El cantant Joe Jonas (Arizona, els Estats Units, 1989) ha despertat passions aquests últims dies durant la seva visita a Barcelona. Se l'ha vist passejant per Gràcia, visitant la Sagrada Família, banyant-se a la Barceloneta i, en general, gaudint de la cultura catalana i de la ciutat. Es tracta d'un viatge turístic que el germà mitjà dels Jonas Brothers ha fet aprofitant que l'últim cap de setmana de maig actuen al Palau Sant Jordi. L'artista és conegut no només per formar part d'aquesta banda, sinó per haver participat en diverses pel·lícules, entre les quals destaca *Camp Rock*, de la qual va ser protagonista. Joe Jonas, juntament amb els seus germans, són uns ídols de masses, especialment entre els adolescents. Tenen set àlbums, han fet una desena de gires arreu del món i acumulen diversos guardons musicals que reconeixen la seva trajectòria i èxit internacional.

La fitxa

QUI ÉS?

J O E J O N A S

ÉS FAMÓS PER...

Ser el cantant dels Jonas Brothers

El grup aixeca passions, sobretot entre els adolescents

QUÈ HA FET?

Ha visitat Barcelona abans del seu concert

Se l'ha vist a diversos espais emblemàtics de la ciutat

A LES XARXES...

L'artista mou masses

Molts fans s'han mobilitzat per aconseguir una foto amb ell

Llibres

Una llum tímida
Àfrica Alonso

La novel·la narra la història d'amor silenciada entre dues mestres d'escola, la Isabel i la Carmen, durant el franquisme. Es tracta d'una història real que ja va inspirar l'obra teatral musical *Una llum tímida*, escrita també per Àfrica Alonso, i que va guanyar diversos guardons. Ara arriba en forma de llibre, també escrit en castellà.

Teatre

El favor
Susanna Garachana

L'obra explica la història d'en Cesc, que vol ser pare. Fa anys que ell i la seva dona ho estan intentant i no se'n surten, així que organitza un sopar per demanar un petit favor als seus millors amics que provocarà discussions i els portarà a qüestionar-se què és la paternitat, la família, la confiança i, sobretot, la seva amistat. Es pot veure al Teatre Goya.

Música

Ben amunt
Eduard Costa

Després de deixar Els Amics de les Arts, Eduard Costa va iniciar el seu camí en solitari el 2022. *Ben amunt* és el seu tercer disc d'estil pop-rock i inclou un recull de set cançons. Totes elles parlen de l'amor, tractat des de diferents punts de vista, des de la primera trobada íntima fins al romanç entre dues persones grans o l'amor propi.

Pelis i sèries

Un sol radiant
Mònica Cambra i Ariadna Fortuny

El film narra la història de la Mila, una nena d'onze anys que s'enfronta als darrers dies de vida abans de la fi del món. Mentre lluita per comprendre la complexitat de la mort, també intenta mantenir unida la seva família celebrant una festa que té lloc l'últim dia de vida a la terra. Es tracta d'una pel·lícula catalana aclamada per la crítica.

ESTILS DE VIDA

L'esport millora la salut respiratòria

Foto: Freepik

PNEUMATOLOGIA

L'activitat física i la massa corporal són clau per al desenvolupament de la funció pulmonar dels infants, però també tenen implicacions crucials per a la salut respiratòria a llarg termini. Per tant, fer esport regularment és una inversió en salut respiratòria per a la resta de la vida. Aquesta és la conclusió d'un estudi liderat per investigadors de l'Institut de Salut Global de Barcelona i publicat a la revista científica *Thorax*.

L'estudi va fer un seguiment a 1.151 infants i adolescents d'entre 4 i 18 anys mitjançant els resultats de proves d'espirometria, una tècnica que avalua la funció respiratòria a través de l'aire exhalat. Els resultats mostren que el creixement accelerat de la funció pulmonar s'associa a nivells més alts d'activitat física en la primera infància, és a dir, entre els quatre i els set anys, i a un índex més gran de massa corporal a l'edat de quatre anys.

Per als investigadors, això és un argument de pes perquè les polítiques públiques incideixin en la necessitat de promoure una dieta saludable i nivells elevats d'activitat física en els infants, especialment en els que pateixen alguna limitació atribuïda a les condicions ambientals o a una al·lèrgia.

Les claus.....

RESPIRACIÓ

L'activitat física regular contribueix a una millora de la funció respiratòria

INFANTS

Els infants que practiquen esport sovint tindran una millor salut respiratòria

LIMITACIONS

Els menors que pateixen al·lèrgies poden millorar gràcies a l'activitat física

POLÍTIQUES

Les polítiques de salut pública han d'incloure la promoció de l'esport infantil

Foto: Freepik

UCRAÏNA ENS NECESSITA

COL·LABORA-HI

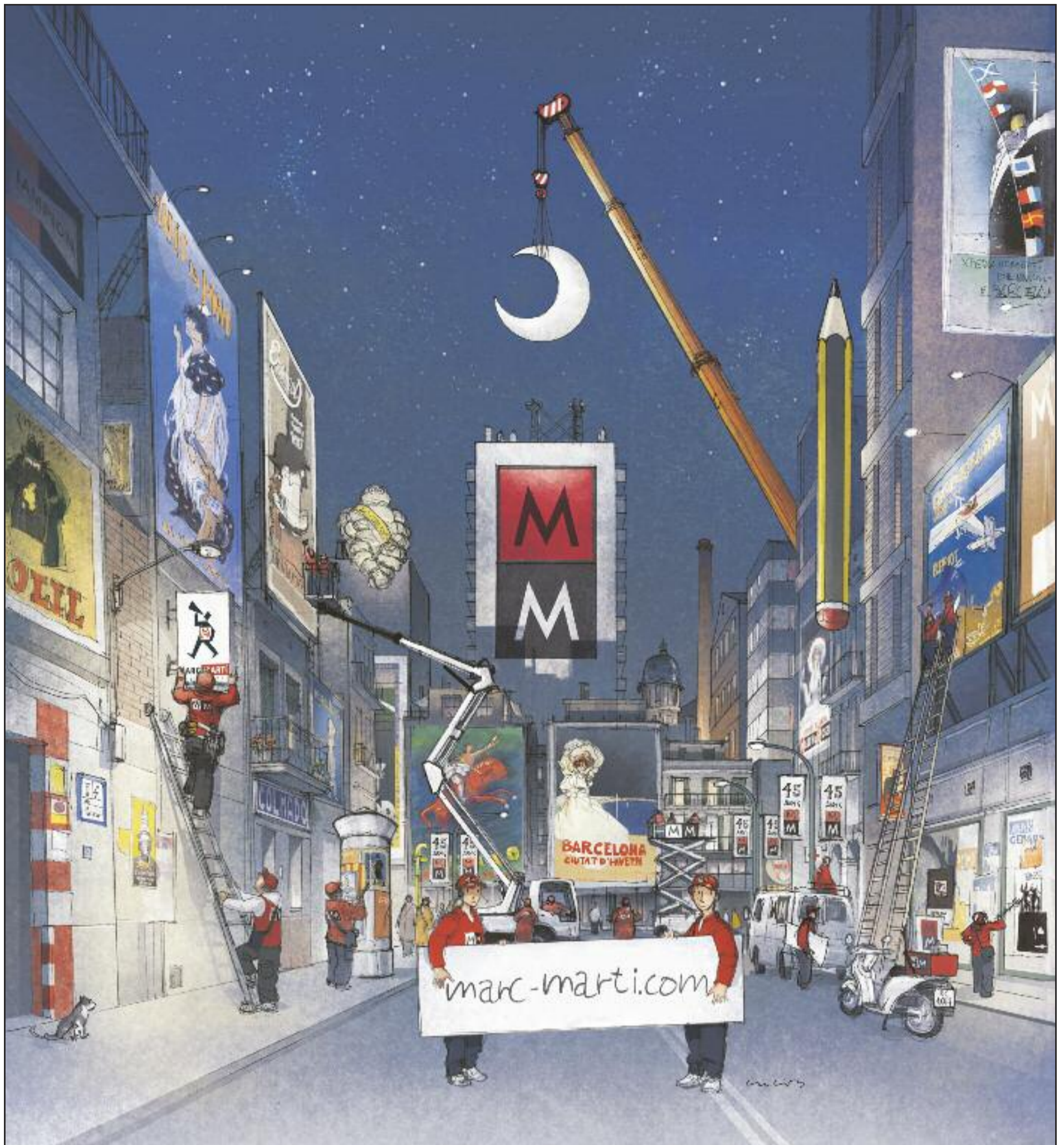
www.cruzroja.es **BIZUM al 33512**

Envia **SMS** amb la paraula **UCRAÏNA** al **38088** i dona **3€*** **900 104 971**

TRANSFORMA LA TEVA APORTACIÓ

- 5€ Manta (individual)
- 33€ Set d'una persona
- 20€ Tenda de petites (4 x 4 metres)

* Depèn del tipus de aportació. Per més informació, visita www.cruzroja.es o trucada al 900 104 971. Els preus són orientatius i poden variar sense previ avís. Cruz Roja Espanya és una organització sense ànim de lucre.

**Som especialistes en Publicitat Exterior, Imatge Corporativa,
Esdeveniments Esportius i Culturals, Comunicació Visual,
Decoració, Exposicions i Street Marketing.**

MM
MARC MARTÍ

BARCELONA MADRID VALÈNCIA
IMPRESSIONEM LES TEVES IDEES